

Someone = else's = Summer

valaki más
nyara

finep
selection

„A tökéletes szabadságregény.”

- YA Books Central -

RACHEL BATEMAN

RACHEL BATEMAN

Someone
= else's =
Summer

valaki más
nyara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Rachel Bateman
A mű eredeti címe: Someone Else's Summer

Copyright © 2018 by Rachel Bateman.
This edition published by arrangement with Running Press, an imprint
of Perseus Books, LLC, a subsidiary of Hachette Book Group, Inc.,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Cover design: T.L. Bonaddio
Cover photo: Getty Images

A művet eredetileg kiadta: Running Press Teens, Hachette Book Group

Fordította: Kereki Noémi Valentina
A szöveget goondozta: Tolnai Panka

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 561 733 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Szegedi Marinka
Korrektorok: Heiser Kriszta, Tomku Kinga
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Raninak,

aki a menőbb nevet és a menőbb lánytestvért kapta.

De azt a szusit megjegyeztem.

Junius

LEGINKÁBB AZ ESŐRE EMLÉKSZEM. Csodás idő volt, a nap éppen csak átsejlett a felhőkön. Megvilágította a gyepet, ahol a végzősök ültek összecukható fémszékeken. Finom szellő játszadozott a kalapokról lógó bojtokkal, és lebegtette az olcsó műszálas talárokat, miközben a felszólalók felszínes bölcsességeket mondtak a pódiumon.

Aztán hirtelen, amikor több száz vörösesbarna kalap a levegőbe repült, megnyílt az ég, és elkezdett esni.

Eleinte csak csepergett, sötét foltokkal pettyezte a vállakat, és lehűtötte az emberek leégett bőrét. Aztán ahogy telt az idő, az égbolt még jobban besötétedett – egészen addig, amíg a délután derekán úgy tűnt, mintha alkonyat lenne. Mire az egész éjszakán át tartó bu-li elkezdődött, a csatornákban kis patakok folytak, a kertünk pedig kész mocsárrá vált.

Órákkal később az eső még mindig egyenletes ritmusban kopogott a tetőn. Egy éles csengetés rángatott ki az álmomból. Anyu és apu ragaszkodtak ahhoz, hogy legyen vezetékes vonalunk és készülékek szerte a házban, még úgy is, hogy ritkán használtuk őket. A szobám előtt lévő ősrégi telefon lármája volt az első figyelmeztetés, hogy valami baj történt. Tudnom kellett volna. Így zajlik a filmekben is. Létezik az intuíció, a bensőnk mélyén tapasztalt érzés és a rendíthetetlen, nem múló eső.

Aztán a világom anyu fülsiketítő sikolyával véget ért.

1. fejezet

TOBZÓDNAK AZ EMBEREK a fotókollázsok és az émelyítő virágok túlburjánzó gyűjteménye előtt, és a helyük felé tartva elsétálnak mellettem. Próbálnak nem bámulni, de hogy ne tennék? Nem a szokásos feketében ülök, hanem élénkkékben, egy világító csillag vagyok, ami elvakítja őket az éjjel feketeségében. A hátramaradt kishúg. Nemsokára én leszek a nagylány. Az egyetlen lánytestvér.

A templom megtelt. Monitorokat állítottak fel több helyiségben, hogy azoknak is közvetítsék a szertartást, akik nem férnek be az épületbe. Amikor reggel megérkeztem, és Morgan néni betessékelt, a templom alkalmazottai éppen egy vetítővásznat állítottak fel az előkertben, mert több emberre számítottak, mint amennyi befér az apró épületbe. Szemmel láthatóan arra készülnek, hogy egész Muscatine eljön.

Merthogy ez történik, ha valaki tragikus körülmények között hal meg ilyen fiatalon. Az egész várost megrázta, amikor kiderült: Storm Holloway, a Muscatine High School fénylő csillaga szörnyethalt egy közlekedési balesetben, amikor hazafelé tartott a belvárosban rendezett, egész éjszakán át tartó érettségi buliból. Storm, aki a tanulmányi eredményei miatt ösztöndíjjal ment volna ősszel a UNCW-re.

Storm, a bátor kislány, aki mögé odaállt kislányként a város, amikor megküzdött a rákkal, és győzött.

Jovani megfeszül, egy karral szorosan átölel, Morgan néni pedig olyan erősen szorítja meg a kezemet, hogy a csontok egymásnak dörzsölődnek.

Erőltetnem kell, hogy a templom eleje felé nézzek. Egy fiú áll egy fotókollázs előtt, amin hármunk gyerekkori képei vannak. Látom rajta, mennyire összetört még úgy is, hogy háttal áll nekem. A teste csupa éles sarok, hegyes kiszögellés, amit ragasztószalag és egy gyerek stift ragasztója tart egyben. Semmi nem illik össze. Nyurga karjait feszesen szorítja a törzse előtt, ami miatt úgy tűnik, mintha attól tartana, hogy szét fog esni, ha elengedi. A vállá rázkódik, ez pedig azzal fenyeget, hogy az egész testét darabjaira rezgeti.

Cameron Andrews: a fiú, akinek haza kellett volna hozni a nővéremet.

Lopva anyura és apura pillantok. Nem tudom, hogy ők vajon hibáztatják-e Camet. Már egyáltalán nem tudom, mit gondolnak vagy éreznek. Olyan, mintha az a kora reggeli hívás nemcsak az álmukból rángatta volna ki őket, hanem az egész életükből. A lányuk, akiért olyan keményen harcoltak, hogy megvédjék és meggyógyítsák. A lányuk, akivel legyőztek mindent az esélytelenség ellenére, elment. Most pedig nem beszélnek velem vagy bárki mással, csakis egymással. Morgan néninek kellett megszerveznie a szertartást, mert ők visszautasították, hogy bármilyen döntést hozzanak. Teljesen lezártak, és fogalmam sincs, hogyan hozzam vissza őket.

Amikor Cameron elfordul a fényképektől, és összenézünk, félelmet látok az arcán – a szeme vérekes és könnyes, foltos bőr és színtiszta összeomlás keretezi, az én tekintetem viszont tiszta és acélos. Azt

gondolja, hogy utálom. Hogy mindenki utálja. Mellbe vág, ahogy elmegy a sorunk mellett. Habozik, hogy ő is magát hibáztassa-e.

– Én...

Nem tudom, mit mondjak, ezért bizonytalanul a folyosó felé mutatok, ahonnan Cameron már épp elment.

Morgan néni most először engedi el a kezemet, amióta a templomba értünk.

– Siess vissza! – suttogja. – Szerintem mindjárt kezdődik.

Lerázom magamról Jovani karját, és felállok. A hátamat pillantások ostromolják. Érzem, ahogy a helyiségben lévő összes ember tekintete rám szegeződik. Figyelnek és várják, hogy jelenetet rendezek. De ezt nem fogom nekik megadni. Kihúzómagamat, előre szegezem a tekintetem, a folyosó felé indulok, majd túljutok Jovanin és a legjobb barátomon, Piperen. Nagy levegőt veszek, megfordulok, és visszaerőszelek a felgyülemlött pánikot, ami könnyekkel akar kitörni. Ezek az emberek nem érdemlik meg a könnyeimet. Nem fogják látni, hogy összeomlom, mert ők nem azért jöttek, hogy támogatassanak engem vagy a családomat. Nem gyászolni vannak itt.

Nem, amikor ennyi ember jön el egy olyan lány temetésére, akit nem is igazán ismertek, azt egyetlen okból teszik: hogy a saját életüket ünnepezzék. Hogy emlékeztessék magukat, milyen rövid tud lenni a lét, és hogy milyen szerencsések, hogy ők túljutottak a tizenéveskoron.

Valami mozgás felkelti a figyelmemet a jobb oldalamon. Még azelőtt odavillan a tekintetem, hogy megállíthatnám magamat. Taylor ül a sor túlsó végén, körülötte a többi szurkolólány. Ők miattam vannak itt, emlékeztet az agyam logikus része. Piper és én közéjük tartozunk. Elmegyünk a bulikba, ebédidőben együtt eszünk. Egy-másnál alszunk, és titkokat osztunk meg egymással. De most, hogy

meglátom Taylort, csak arra tudok gondolni, milyen szívtelen tud lenni. Hogy miként űz viccet bárkiből, aki nem pont olyan, mint mi, többiek.

Storm ezt tudta akkor? Tudta, hogy a barátaim gúnyolják? Hogy én túl gyenge, túl bizonytalan voltam ahhoz, hogy leállítsam őket?

Megcsap a düh, és ökölbe szorítom a kezemet a testem mellett. Taylor szomorúan mosolyog és visszafogottan integet, de én elfordulok tőle, és megyek tovább a folyosón.

Cameron ledöbben, amikor bepréselem magamat közé és a mellette ülő középkorú nő közé, közel a helyiség végéhez. Leplezetlenül bámul egy pillanatig, majd rátalál a hangjára.

– Szép ruha – mondja, de a szavai nem érik el a kívánt hatást.

– Kösz. – Megérintem a fehér és élénk rózsaszín túllt, ami a kék szoknya alól lóg ki. A ruha szinte viccesen élénk. – Ez volt...

– A kedvence. Tudom. Ott voltam, amikor vette.

Nem tudom, ez miért lep meg. Ők mindig együtt voltak. Cameron és Storm. Storm és Cameron. Egy csomagajánlat. Ez így ment gyerekkorunk óta, de valahogy soha nem gondoltam bele, hogy ez mit jelent. Ha a testvérem vett egy ruhát, Cam ott volt, a próbafülke előtt várt, amíg megtalálta a tökéleteset. Amióta csatlakoztam a csapathoz, és elkezdtem a saját barátaimmal eljárni, ahelyett, hogy velük lógnék, azt hiszem, megfeledkeztem arról, milyen volt a Storm és Cameron közötti kapcsolat.

– Jól áll – jelenti ki.

Halk nevetés tör ki belőlem, mire a szám elé kapom a kezemet. Az előttünk lévő sorból néhányan felém fordulnak, hogy bámuljanak.

– Ez a gönc alig takarja el a fenekem – suttogom. – Úgy érzem benne magamat, mintha valami perverz cukisága lennék.

Ez történik, amikor felrángatom a százhetvennyolc centis testemre a százötvenkét centis nővérem ruháját.

– A szurkolólányszoknyádnál biztos nem rövidebb – mondja Cameron. Félszeg vigyor ül ki az arcára. Még mindig látszik benne a szomorúság, de egyértelműen törekszik a vidámságra. – Ráadásul nagyon jók a lábaid. Mindig azt kívánta, bárcsak olyan lábai lennének, mint neked. Valószínűleg fel van villanyozva, hogy látja végre rajtad az egyik bolond ruháját. – Ingatja a fejét. – Elnézést. Ez nagyon...

– Nem, semmi baj. Elegendem van abból, hogy úgy kezelnek az emberek, mintha bármelyik pillanatban felrobbanhatnék, ha szóba kerül.

Cameron megvonja a vállát, és lehajtja a fejét. A térdei között lévő kezét nézi. A vastag keretes szemüvege lecsúszik az orrán. Felé nyúllok, és megfogom a kezét.

– Gyere!

Cameron értetlenül néz rám, mire kicsit meghúzóom a kezét.

– Családtag vagy. Mindig is az voltál. Gyere, ülj oda hozzánk!

Az összekulcsolt kezünket bámulja.

– Nem tudom, Anna. A szüleid...

– A szüleim sokkot kaptak, és azt sem tudják, mi történik éppen. De ha tudnák is, azt szeretnék, hogy velünk legyél.

– Biztos vagy benne? – A hangja elakad az utolsó szónál. Remegés fut lassan végig a testén a karjain át bele a kezembe. – Nekem... Miért hagytam, hogy egyedül menjen?

Egy repedés széthasad a szívemben, de még azelőtt visszanyelem a könnyeimet, hogy megjelenének. Átkarolom Camet.

– A világon mindennél jobban szeretem Stormot, Cameron. Ezt tudod. De ő a legmakacsabb ember... Mármint ő volt – csuklásnak

hangzó sírás tör fel belőlem – a legmakacsabb ember a makacs emberek történelmében. Ha ő nem akarta, hogy vele menj, le kellett volna ütnöd, hogy beülj abba az autóba.

– Talán ezt kellett volna csinálnom.

– És akkor mi lett volna, Cam? – Tudatában vagyok annak, hogy a hangom hisztériaközeli szintre hangosodik. Az emberek most már bámulnak, nem törődnek azzal, hogy diszkrétnek legyenek. A lelkész a szószék bal oldalán áll, és minket néz. A mögötte lévő díszes óra alapján három perce el kellett volna kezdődnie a szertartásnak. Halkabban beszélek. Valamivel. – És akkor mi lett volna? Mindketten ott lennétek fönt az oltáron? Összepasszoló urnákat kellett volna vennünk nektek? Fogalmad sem lehetett arról, hogy mi fog történni.

Cameron szorosan összeszorítja a szemét, és lassan a fejét csóválja, mintha el akarná hessegetni az őt elöntő érzelmeket.

– Attól még meg kellett volna...

– Elég – jelentem ki. – Mindjárt kezdődik a szertartás. Kérlek, gyere, és ülj hozzánk! Storm így akarta volna. – Felállok, és finoman meghúzóom a kezét. – És én is így akarom.

– Rendben – mondja olyan halkán, hogy alig ér a szó a fülemig.

Feláll, és visszamegyünk, hogy megtört családommal üljünk együtt.

Egész idő alatt szorítom a kezét, mintha ő lenne az egyetlen, aki megakadályozhatja, hogy elsodródjak a valóságtól.

2. fejezet

NEM ÉN VAGYOK A MÉHKIRÁLYNŐ a Muscatine High Schoolban, de elég közel állok hozzá. Tudom, hogyan látnak engem az emberek: a szurkolócsapat társkapitányaként, aki népszerű és csinos. Nem látják azt a lányt, aki voltam – aki a lelkem mélyén még mindig vagyok. A lányt, aki bálványozza a nővérét, és aki pont olyan akar lenni, mint ő, és azt csinálni, amit ő. Nem, ők azt látják, amit akarok, hogy lásanak. Ezért aztán a lányok szeretnének a helyemben lenni, a srácok pedig velem lenni. A legjobb barátom a legdögösebb lány az iskolában, és az alkalomadtán-barátom pedig az amerikaifoci-csapat tagja. Elsőben Piper és én voltunk az egyedüli új lányok a sportcsapatban, ezért nagyon jó helyzetben voltam.

Stormot viszont kiközösítették, és egy stréber volt. Az a lány, aki furcsán öltözött, mindig akadt nála egy régi fényképezőgép, és aki az utolsó évben öt emelt szintű kurzust vett fel. Olyan zenekarokat hallgatott, amikről más soha nem hallott, az ebédszüneteket pedig a belső udvar közepén lévő egyik oszlopnak dőlve töltötte, fülén óriási fejhallgatóval, az ölében pedig egy orosz regénnyel. Mindenki ismerte őt a harsány cuccai miatt, sutyorogtak a rákjáról és a gyakran emlegetett tanórai lázadásáról, amikor addig nyomasztotta a tanárt, amíg elérte, amit akart. De senki sem ismerte úgy, mint én.

Csupán tizenegy hónap különbséggel születtünk. Ír ikrek, ahogy anyu hívott bennünket, bár semmiféle ír nem volt a családjunkban. Kiskorunkban apuék azon viccelődtek, hogy olyan nagyon szerettem volna követni Stormot, hogy már alig vártam, hogy csatlakozhassak a családhoz.

És követtem is őt, az biztos. A legkorábbi emlékeim kettőnkéről szólnak, és mindig ő mutatta az irányt. Stormmal a kert nemcsak egy kert volt, hanem egy elvarázsolt erdő, egy középkori csatatér és egy kísértetjárta erőd. Azzal töltöttük a napjainkat, hogy tündércsapdákat építettünk a tölgyfa alá, és boszorkányfözetekhez gyűjtöttünk hozzávalókat. A mindent jelentette Stormmal lenni, és pont olyanná akartam válni, mint ő. A napjaink elképzelt dolgokkal és varázslattal voltak tele. Olyanokkal, amiket csak mi ismertünk.

Aztán egy nap egy új autó hajtott fel a szomszéd kocsibejárójára, és egy Storm korú fiú botorkált ki a hátsó ülésről. Magas volt, és esetlen, a haja furcsa szögben állt égnek a feje egyik oldalán, a fülét körbeölelő szemüvege pedig uralta az arcát. A nadrágja két-három centivel rövidebb volt a kelletnél, a kopott teniszcipője orrával pedig megvakarta a másik lábán kilátszó bokáját. Amikor észrevette, hogy nézzük, bizonytalanul felemelte az egyik kezét. Én utánoztam a félénk integetését, Storm pedig keresztülszaladt a kocsi felhajtókon, hogy megismerje.

A kettőből így három lett. Onnantól kezdve Cameron a világunk részévé vált. Storm és ő ősszel iskolába mentek, így mindent megtettünk, hogy elnyújtsuk a nyarat. A nap előtt keltünk, és minden este könyörögtünk a szülőknek, hogy hadd maradjunk kint jóval a szokásos lefekvéses idő után. Jégkrémek, medencék és sátorban alvás nyarra volt. Napközben kifárasztottuk az anyákat, az apákat pedig közvetlenül munka után – még az öltönyükben és nyakkendőjükben – a

kertjeink szélén lévő kiserdőbe rángattuk, hogy segítsenek nekünk tündérgyűrűket keresni.

Az első tanítási napon meg csak álltam és néztem, ahogy Storm és Cameron elhelyezkednek az új tantermben, hogy egymás mellett ülnek a padban, és hogy a térdük és a válluk összeér. Lenyeltem a gombócot a torkomban, búcsúzóul integettem nekik, és próbáltam mosolyogni.

Egész hazaúton sírtam, és könnyörögtem anyunak és Cameron anyukájának, hogy forduljunk meg, hadd menjek én is iskolába. Amikor pedig hazaértünk, egyből átszaladtam a kerten a nagy tölgyfához, hogy ellenőrizsem a tündércsapdánkat. De Storm nélkül a fa csak egy közönséges fa volt. A varázslat nem az erdőben, a kertben vagy bárhol máshol volt, hanem a növéremben. Ő pedig nem volt velem. Teljesen elveszve bementem a házba.

Abban a tanévben anyu körül lebzseltem. Próbáltam megtanulni tőle mindent, amit csinált. Találni akartam valaki mást, akit követhetek. Megtanultam, hogyan kell barackot eltenni, fagyaltot csinálni és tökéletesen összehajtani a gumislepedőt. A Trouble szólt órákon át, Nancy Drew-t olvastunk, és újra meg újra megnéztük a *Végtelen történetet*. Egészen addig, amíg eljött a fél négy. Ekkor az iskolabusz fékeinek nyikorgása jelezte, hogy Storm és Cameron megérkezett. Így aztán a varázslat visszatért estére.

Storm közvetlenül a hetedik születésnapom előtt kapta meg a diagnózisát. Non-Hodgkin Burkitt-limfóma. Idegen nyelvnek hangzott. Fogalmam sem volt, mit jelent, vagy hogy miért ijedt meg annyira anyu és apu. Csak annyit tudtam, hogy ezekkel a szavakkal minden megváltozott.

A napjaink a focimeccsek és fára mászás helyett orvosi vizsgálatokkal és mániákus háztakarítással teltek. Olyanokért kerültem bajba,

amik egy hónappal korábban senkit sem érdekeltek. Anyu folyamatosan elhallgattatott, és kitolt az ajtón, hogy ne zavarjam meg Storm pihenését. Cameron a nagymamájánál és a nagyapájánál töltötte a nyarat Nevadában, úgyhogy csak én voltam a kertben, elválasztva a nővéremtől és az egész világtól.

Aztán Storm kórházba került. Akkor nagyon egyedül maradtam. Morgan néni vigyázott rám, fagyasztott pizzával etetett, és hagyta, hogy sokáig fennmaradjak, és megnézzem vele az *Esküdt ellenségeket*. A nyár rejtélyes gyilkosságok, pepperoni és a rákos gyerekek kórházi osztályának látogatásainak ködében szaladt el. Anyu tetőtől talpig papírköpenybe és maszkba öltöztetett, még akkor is, amikor az orvosok azt mondták, hogy a fertőzés kockázata többé már nem annyira magas. Cameron a nyár végén jött haza, de nem volt ugyanolyan Storm nélkül. Cammel együtt utaztunk az iskolai buszon, és a szabadban játszottunk, amikor hazaértünk. Jól éreztük magunkat, de a nővérem hiányát mindig éreztük.

Amikor hazajött, csupán egy puha, fekete pihe volt a fején, és a szemöldöke is eltűnt. De a mosolya pont ugyanolyan maradt. A nagynál is nagyobb és olyan sziporkázó, hogy minden egyes alkalommal vigyorognom kellett, amikor megláttam. Aztán a szobájába költöztem, és lefekvés után minden éjjel beszöktem mellé, hogy odakuporodjak, és osztozzunk az ágyán.

A nyolcadik évem volt a legrosszabb. Mindannyian magániskolába jártunk elsőtől nyolcadikig, úgyhogy a sulis kezdete óta együtt jártam Stormmal és Cameronnal. De abban az évben ők átmentek állami iskolába, a Muscatine High-ba, így én teljesen egyedül maradtam. És a hiányuk miatt felismertem végre, hogy mennyire körülöttük forgott az életem. Nem voltak barátaim. Ismertem az órákról a többi gyereket, és barátságosan is viselkedtem velük, de soha nem

próbáltam közel kerülni hozzájuk, nyolcadikra pedig mindenkinek volt már egy társasága, akikkel együtt lógott. Végül a társadalomtudomány-órára járó néhány lánnyal ebédeltem, de én határozottan „más” voltam. Nem hívtak el bowlingozni vagy szülinapi bulikra. Magányosnak éreztem magamat.

A tanév utolsó hónapjában a Muscatine High szurkolólányai eljöttek az iskolánkba, hogy próbacsapattagokat toborozzanak. Bemutatták néhány gyakorlatukat az előadóban, és arról meséltek nekünk, milyen fantasztikus szurkolólánynak lenni. Nem emlékszem minden szavukra. Ott ültem unottan a többi osztálytársammal, és figyeltem az órát, hogy teljen az idő, és csengessenek ki. Viszont határozottan emlékszem arra, hogy az egyik szurkolólány odafut hozzám a beszélgetés végén. A lány egy megzabolázatlan vörös hajú, csillogó szemhéjfestékű és neonszínű ujjatlant viselő energiabomba volt.

– Szia! – kapkodta a levegőt.

– Ühm. Szia?

Egy laprágót tuskolt a szájába, aztán felém tartotta a tasakot, és megkínált. Intettem, hogy nem kérek, mire ő egy vállvonás kíséretében visszacsúsztotta a zsebébe.

– Meg fogod próbálni?

– Ühm...

– Mert abszolút meg kellene. Idén még csak a tartalékcsoport tagja vagyok, de szerintem jövőre bekerülök a rendes csapatba. – Nevetett, és hátradobta a válla fölött a haját. – Ó, bocs! – Kuncogott. – Piper vagyok.

– Anna – mutatkoztam be egy erőtlen mosollyal.

– Szóval, megpróbálsz? Az edzőnk nagyon szeretné, ha mindannyian vinnénk valakit, és én év közben költöztem csak ide, úgyhogy egyetlen nyolcadikost sem ismerek, akit megkérdezhetnék.

Éppen olyan bizonytalannak tűnhettem, mint ahogy éreztem magamat, mert Piper megfogta a kezemet, és kérlelő hangnemre váltott.

– Kérlek! Szerintem csodás lennél. De tényleg. Egyszerűen tudom. Kérlek!

A lelátók már örültek, néhány osztálytársam maradt csak, hogy beszéljen más szurkolólányokkal, meg hogy kapjanak szórólapot. Megláttam a lányokat, akikkel abban az évben ebédeltem. A tornaterem szélén álltak egy kis csoportban, és mindenkire forgatták a szemüket, aki a próbához szükséges nyomtatvánnyal a kezében ment el mellettük. Visszanéztem Piperre, és megvontam a vállam.

– Jó.

Láthatóan izgatottá vált. Belém karolt, és a feliratkozáasztalhoz vezetett.

– Louis – szólalt meg –, azt hiszem, ez egy csodálatos barátság kezdete.

És az is volt. Az első próba estéjétől kezdve elválaszthatatlanok lettünk Piperrel. Hamarosan új baráti köröm lett, bulikba mehettem, meg meccsekre, ahol szurkolhattam. Egyre kevesebb estét töltöttem Stormmal és Cameronnal. Egy nap már nem kérdeztek meg, hogy lógok-e velük. Akkor ez nem tűnt nagy dolognak – megvoltak a saját barátaim, akikkel lóghattam –, de most? Úgy éreztem a távolságot, mint egy hasadékot a szívemben, és már túl késő volt összezárni az űrt.

3. fejezet

ANYU ÉS APU FELÁLLNAK. Rájövök, hogy vége a szertartásnak, és a tömeg arra vár, hogy a család kivonuljon. Egy újabb lehetőség, hogy közszemlére tegyük a gyászunkat. A szüleim megölelik egymást, aztán kétségbeesetten kapaszkodnak egymásba. Könnyek csorognak le apu arcán, anyu pici teste pedig rázkódik a zokogásától. Olyan a hangja, mint egy sebesült vadállatnak.

Morgan néni, Cameron és én egyként állunk fel. Piper és Jovani ugyanígy tesznek, majd halkán kilépnek a padsorok közti folyosóra, hogy elmehessünk. Még most sem vagyok hajlandó elengedni a kapaszkodóimat, ezért úgy sétálunk el a barátaim megüresedett helye előtt, mint egy különös hatlábú teremtmény, amit szorosan követnek a szüleim. Egy idős férfi – a temetési vállalkozó talán – egy kis ajtón keresztül egy függöny mögé vezet minket, ahol már egyedül lehetünk. Végre elengedem Cameron és Morgan néni kezét. Behajlítom és kinyújtom az ujjaimat, hogy visszatérjen az ujjbegyeimbe a vér.

Piper elsétál Cameron mellett, és szorosan átölel. Az arcom eltűnik a hajában. Nagy levegőt veszek: az ismerős vaníliás-fahéjas illata leföldel.

– Nagyon köszönöm, hogy eljöttél – szólok meg.

Még jobban megszorít.

– Ne legyél hülye – mondja. – Hol máshol lennék?

– Nem tudom – válaszolom, és érzem, hogy nevetés készülődik a hangomban. Furcsának érzem. – Talán bárhol máshol a világon, nem egy templomban.

Elenged, de csak annyira húzódik hátra, hogy rám nézzen.

– És nem is akármilyen templomban – mondja. – Ez olyan, mint-ha a világtörténelem legbefeszültebb, legkonzervatívabb temploma lenne.

Cameron kuncog. Most veszem csak észre, milyen közel maradt hozzám. Mintha soha el sem engedtem volna a kezét.

– Ilyen a Holloway család – mondja Pipernek. – Vagy csináld nagyon, vagy sehogy. Ha templomba mész, jobban teszed, ha *nagyon* templomba mész.

Apa keresztülsétál a helyiségen, egy kézzel átkarol, és maga mellé húz. Elernyedek, és végül átszakadnak a gátak. Olyan gyorsan folynak a könnyeim, hogy még csak azt sem tudom, hogyan kerültek oda. Nagyon hamar zokogás, takony és könnyek káoszává válok. Az összes szomorúság, düh és félelem – minden, amit visszafojtottam az elmúlt kilencven percben – a felszínre jön, és igyekszik elsőként kitörni belőlem. Levegőért kapkodom, és sípol a tüdőm. Fekete pöttyök villognak a látómezőmben.

– Hozd ide! – szólal meg Morgan néni.

Távolinak hangzik a tompa hangja. Olyan, mint amikor nyaranta Stormmal a medencében játszottunk, és a víz alatt beszélgettünk. Titkokat és vicceket mondtunk egymásnak, és soha nem voltunk teljesen meggyőződve arról, hogy jól hallottuk-e a dolgokat. Hirtelen kezeket érzek a felkaromon, amelyek aztán keresztülvezetnek a helyiségen. Nem látok át a könnyeken.

Valami belenyomódik a térdhajlatomba. Egy pillanatig harcolok ellene, de végül hagyom, hogy a kanapéra zuhanjak. Egy kéz nyomja a hátamat. Előretol. Nem harcolok ellene. Nem tudok. Semmi másra nem tudok koncentrálni, csak hogy levegőt szívjak a tüdőmbe. Ég. A fejem lüktet. A helyiség forog körülöttem.

A kéz a térdeim közé nyomja a fejemet, aztán elkezdi körkörösén simogatni a hátam.

– Lélegezz! – suttogja a hang a fülemben. – Csak vedd a levegőt, Anna!

Kinyújtom a kezemet, és egy pillanatra belemarkolok a levegőbe. Amikor Jovani észreveszi, hogy mit csinálok, megfogja a kezemet, és a másikkal folytatja a körözést.

– Gyerünk, Anna! – biztat. A hangja olyan nyugodt és kiegyensúlyozott, mint mindig. – Itt vagyunk. Csak lélegezz!

Így beszél hozzám, finoman és nyugtatón, amíg a zokogásom halk, szabálytalan csuklássá változik. Amikor visszahúszom magam ülő helyzetbe, a fejem hevesen tiltakozik a mozgás ellen, de ő ott van mellettem, és vár. A szüleim összebújtak a kanapé szélén. Morgan néni anyu karját fogja, Cameron és Piper pedig Jovani mögött állnak.

– Sajnálom – mondom reszketegen. – Nem tudom...

– Ne sajnáld! – feleli Jovani. – Szabad szétesned, ugye, tudod?

Bólintok. Néhány percig a légzésemre koncentrálok. Érzem, ahogy a szívem visszalassul a normális ritmusába. Felnézek a helyiségben összegyűlt emberekre.

– Jobban vagyok. – Anyu és apu felé fordulok. – Sajnálom, ha megijesztettem titeket.

Anyu még mindig megrendültnek tűnik, de apu halványan mosolyog.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Semmi baj, tökféj. Semmi baj. – Az órájára pillant. – Vissza kell mennünk a házba. Cameron?

– Igen, uram?

Meghúzza az inge gallérját. Amennyire emlékszem, még soha nem mondta az apámnak, hogy *uram*. Soha. Vörös foltok kúsznak fel Cam nyakán az arcáig.

Apa, úgy tűnik, nem veszi észre rajta az idegességet.

– Willitz atya visz haza bennünket. El tudnád hozni Annát?

A szoba vákuummá változik, és nem tudom, hogy lélegzik-e egyáltalán valaki. Cam arca eltorzul, majd mellém ül a kanapéra. Néma könnyek gyűlnek össze a szempilláin. Nézem, ahogy utoléri aput a felismerés.

Csak néhány napja paskolta meg apa Cam vállát a ballagási ünnepség után.

– Gratulálok! – mondta derűsen.

– Kösz, Roger. – Cam meglebegtette az arca előtt a bizonyítványa borítóját. – Természetesen ez a valami üres, úgyhogy lehet, hogy nem fognak kiengedni.

Apa nevetése felmorajlott.

– Hé! – suttogta összeesküvő módon. – Hazaviszem Storm kocsiját, hogy kicicomázzuk. Megkapja a festést, amire célozgatott ballagási ajándékként. El tudod vinni a buliba, ha megkérlek?

Ekkor láttuk utoljára Stormot. Ahogy kísétáltak a tornateremből a műszálás talárjukban. Mikor győzte meg Camet, hogy vigyék el az én kocsimat? Miért nem tudott elmenni vele, ahogy apu kérte?

És végre egy hang megtöri a csendet. Anyu reszkető, remegő lélegzetet vesz, majd napok óta először hallom beszélni.

– Ugye tudod, hogy nem hibáztatunk téged, Cam? Még mindig szeretünk.